

ΕΡΒΕΛΙΝ ΚΑΤΑ ΠΛΟΚ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια· ίδε σελ. 144)

— Πρόσεξες, έκαμε ό λουδοθήκως, ξέρεις τί λογής ανθρώποι συχνάζουν στὸ καπηλεῖο αὐτό;

— "Εγνοια σου, θὰ έχω τὸ νοῦ μου.

— "Ελα, εἶτε ἐ λουδοθήκως, έχω στὴ σοφία ἔνα σχοινὶ μὲ κόμπους καὶ μὲ ἀράγη στρεψά ποὺ τὸ μεταχειρίζομαι ὅταν ἐργάζομαι γιὰ γιαπιά. Ἀπὸ τὴ σορίτα ἔνας φεγγίτης, ὀρκετὰ μεγάλος, βράχει στὴ στέγη. Θὰ σὲ ἀκολουθήσω.

— Κάθησε στὸ σπίτι σου, σὲ πάρκαλη, Λουδοθήκω, τὸ ἀπαιτῶ μάλιστα.

— Ερθιασμένος μὲ τὸ σχοινὶ του, ό Ερβελιν ἐνγῆκε στὴ στέγη καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἐπέρασε στὸ διττάνιο σπίτι ποὺ εύρισκε σχεδὸν στὸ ίδιο υψός. Εσύρετο ἐπάνω στὰ κεραμίδια θύρων μὲ τὴν εὐκίνησιν γάτας. "Οταν ὅμως, ἔθμασε στὸ δεύτερο σπίτι, ἐσταμάτησε ἐκπλαγεῖς ἀπὸ κάποιον θύρων συγκεχυμένων φωνῶν.

— Ήρατα, εἶπε, οἱ λησταὶ συνεδρίζουν στὴ αἴθουσα ποὺ βλέπει πρὸς τὴν αὐλὴ τοῦ καπηλείου. "Αν δὲν μπορῶ νὰ τοὺς ἀκούσω καθαρά, θὰ προσπαθήσω τελλάχιστον νὰ τοὺς ξέψω.

— Εδώ ὅμως ή δουλειὰ ήταν δυσκολῶτηρη, γιατὶ ἡ στέγη τοῦ σπιτιού, ὃπου ό Ερβελιν μποροῦσε νὰ βρῇ μιὰ σκοπιά, εύρισκετο περισσότερο ἀπὸ ἔνα μέτρο πιὸ χαμηλό. Ο ἀστυφύλαξ δὲν ἐδίστασε. Εστρέωσε τὴν ἀράγη του στὴν κατανοθήκη καὶ ἀρέθηκε νὰ ὀλισθήσῃ στὸ σχοινὶ μὲ τοὺς κόμπους. Ήταν σὲ καλὴ θέση στὴ χαμηλότερη αὐτὴ στέγη. Απ' ἑδῶ ἔδειπε ὅχι μόνο τὴν αὐλὴ τοῦ μπάρμπα Λεζάρ, ἀλλὰ κόμη καὶ τὸ ἐσωτερικὸν μικρὸν αἰθουστήρης αὐτὸν καπνούς ἀνέμετ' ἀπὸ ἔνα παράπορο ἀνοικτό. Στὴν αἴθουσα αὐτὴ ἦταν συγκερισμένοι καρμιά δωδεκαριά δινήρωποι ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ τοὺς ἀναγνωρίσῃ μεσ' στὴ θιλωμένη ἀπὸ τὸν καπνούς τῶν τσιγάρων ἀτμόσφαιρα. Ολοὶ ἀκρωντὸν σιωπήλοι κάποιον ρήτορα, ποὺ ό Ερβελιν μόλις τὸν ἀκούεις ἀλλὰ δὲν τὸν ἔβλεπε διόλου.

— Με κάθε τρόπο ἔπρεπε νὰ μάθῃ ποιὸς ήταν, τί ἔλεγε. Εσύρηθη ὡς τὴν ἄκρη τῆς στέγης. Ειπεὶ ἡ φωνὴ τοῦ ρήτορος ἐφθασε ὡς κύριον καθαρά.

— Ο Ερβελιν παρ' ὅλιγο νὰ λιποθυμήσῃ απ' τὴ χαρά του. Ήταν ἡ φωνὴ τοῦ Ηλόκ!

— Δέν τοὺς ἀκούσεις νὰ τὸν ἀκούῃ, θέλησε καὶ νὰ τὸν ξέψω. Επροχώρησε. Τὸ μισό του σῶμα ήταν κρεμασμένο στὸ κενόν.

Τὰ χέριά του μόνο τὸν συγκροτοῦσαν στὴ στέγη.

— Καὶ τότε εἶδε καλὰ τὸν Ηλόκ. Ἀλλὰ νέα ἔκπληξις ἐπερίμενε τὸν Ερβελιν. "Ακουε ἔνα Ηλόκ αὐθέτον νὰ ὄμιλη καὶ ἀνεγνώριζε καλὰ τὴ φωνὴ του. Καὶ τὸ Ηλόκ ποὺ ἔζησε καὶ ποιῆσε αὐτὸν ἐπανεύρισκε τὴ γανιστὴ του φυσιογνωμία, ἐκάπινε ἡ συγχρόνη του καὶ δέν ἀνοιγεῖ τὸ στόμα του!

— Τι ἔσήμαινε αὐτὸν τὸ μυστήριο;

— "Οπως κι ἀνήταν, ό Ερβελιν ἀκουεις μὲ τεντωμένα αὐτὰ τὸν ἀθέατον Ηλόκ.

— Παρευθύνεις οἱ λησταὶ εὑρέθηκαν στὸ παράθυρο. Δέν μποροῦσαν νὰ ίδευν τὸν Ερβελιν ποὺ [ήταν] ξαπλωμένος μπροσμυτά ἐπάνω στὴ στέγη. Ἀλλ' αὐτὸς αἰσθάνθηκε τὸν κίνδυνον καὶ ἐσύρθη ὥστε σχοινὶ μὲ τοὺς κόμπους, ποὺ θὰ τὸν βοηθοῦσε νὰ τὸ ποροῦσα νὰ τὸ ίδω, δὲ μποροῦσα νὰ τὸ ποροῦσα νὰ τὸ ποροῦσα καὶ ἀγάπη της. Μᾶς τι νὰ πονέσω τὸ ἄπονο κι ἀγάπιο παλιούσιοι;

— Οι σύντροφοί μας, ἔλεγε ό ρήτωρ, ποὺ ἐργάζονται στὴ Μεσομβρία, μὲ πληροφορεῖν ὅτι ή δουλειὲς πηγαίνουν καλά. Κατώρθωσαν ν' ἀρτάξουν δύο αὐτοκίνητα ποὺ ἔχουν μεγάλη ταχύτητα καὶ εἶναι πολύτιμα ὄργανα γιὰ αὐτούς. Ή λεία τους εἶναι ἐν ἀσφαλείᾳ. Θὰ μᾶς τὴν φέρουν, δοτανή ἐγκατάστασις ποὺ αὖτε εἶπα πρὸς ὅλην τὴν τελείωση. Τὸ ἀσύλον ποὺ δρήκα εἶναι ἀνέλπιστο. Τὰ φορτία μας μέσα σ' αὐτὸν ἀφήρησαν καὶ ἐσύρθη μὲ τοὺς κόμπους, ποὺ θὰ τὸν βοηθοῦσε νὰ εγκανεύῃ στὸ σπίτι μας, κι ὅπτας γκρεμίστηκε κατὼν ἡ ἔρημη οὐλιά, μού θέλωσαν τὰ μάτια μου σαν εἰδα μέσα στὰ γεμισματά καὶ τὰ στρωμάτα τοῦ χελιδόνιου. τὸ μαρτίσιο τῆς ἀδελφῆς σου. Τὸ πῆρα στὸ χέρι μου, τὸ φίλησα καὶ σωράσηκα τὴν ἀναβούσι του.

— Αὔτως δύο πυροβολισμοὶ ἀντήχησαν. Καὶ ό Ερβελιν σὰν ἔνας σωρὸς κατέπεσε πίσω ἀπὸ τὴν καπνοδόχο. "Ενας κρότος ὑπόκινασε τὸν πιάνευσα στὴν αὐλὴ τοῦ γειτονικοῦ σπιτιού τοῦ μπάρμπα Λεζάρ.

— Καὶ τὴν δουλειὰ τῆς ἐκκλησίας, τὴν ἀκρη τῆς στέγης... ποὺ θὰ σελίστηκε τὴν ἀκτανόντες ημέρες.

(Επειτα οντέχει) ΜΑΡΙΑ ΘΑΛΕΡΟΥ

ΤΡΕΙΣ ΜΟΥΣΕΣ

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ

Ποῦ βρίσκοιμι; σὲ ποιὸν εἶμαι πλανήτη; Ποιὸς κυβερνάει τὴς ούρανιες γῆρας; Ποιὸν ἔχει αὐτὸς ὁ κόσμος κυβερνήτη; Πέστε μου, ω Μουσές μου, τοῦ Ηλόκοτος! κόρες!

Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ

Οι Ἀριθμοὶ τὸν κόσμο κυβερνοῦνε, Οι Ἀριθμοὶ δόδηγοιν δλα τάστερια! Τὸν "Ηλίο, τὸ Φεγγάρι αὐτὸν κινοῦνε, Κ' ἡ Πλάτις ἀπ' αὐτοὺς κρέμεται ἀκέρηα!

Η ΜΟΥΣΙΚΗ

Τοῦ κόσμου κυβερνήτης ἡ Αρμονία! Πί' ἀκου: Πουλάκια, ἀγέρας καὶ λουλούδια Μέ τάπαλο τὸ φύσιμα, τὴ θεῖα Τὴν εύωδιά, δὲν φέλνουνε πραγούδια;

Η ΠΟΙΗΣΙΣ

Ρυθμὸς δι βασιλῆας τοῦ κόσμου πάντα! Μαζὶ Αρμονία κι Ἀριθμοὶ δεμένα, Γεννοῦντε τὸ Ρυθμό. Τὰ δύο τους κάν' τα, Ζ' Ποιητή, στεφάνι νὰ φορᾶς τὸ δόλεάνι. ΙΩΑΝΝΗΣ Χ. ΧΕΛΑΜΗΣ

εἶναι ἔτοιμος, πρέπει μὲ κάθε τρόπο, μὲ κάθε θυσία, νὰ πιάσουμε αὐτὸν τὸν τόσο ταραχητό αἰσθάνθηκό.

— "Α, α, εἶπε ό Ερβελιν, νά τι μ' ἐνδιαφέρει!

Χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, έκαμε μὲ σκύψη τὸν Ερβελιν. "Ακουε ἔνα Ηλόκ αὐθέτον νὰ ὄμιλη καὶ ἀνεγνώριζε καλὰ τὴ φωνὴ του. Καὶ τὸ Ηλόκ ποὺ ἔζησε καὶ ποιῆσε αὐτὸν ἐπανεύρισκε τὴ γανιστὴ του φυσιογνωμία, ἐκάπινε ἡ συγχρόνη του καὶ δέν ἀνοιγεῖ τὸ στόμα του!

Τι ἔσήμαινε αὐτὸν τὸ μυστήριο;

— "Οπως κι ἀνήταν, ό Ερβελιν ἀκουεις μὲ τεντωμένα αὐτὰ τὸν Ηλόκ.

— Παρευθύνεις οἱ λησταὶ εὑρέθηκαν στὸ παράθυρο. Δέν μποροῦσαν νὰ ίδευν τὸν Ερβελιν ποὺ [ήταν] ξαπλωμένος μπροσμυτά ἐπάνω στὴ στέγη. Αὐτὸς αἰσθάνθηκε τὸν κίνδυνον καὶ κελαδούσε στὸν αὐτό, κακή μέρα μου, μὲ τὴν κρουσταλένια, φωνήσα της ποῦ δὲν τὴν ξεγέριζες ἀπ' τὴ στέγη. Προσπάθησε γρήγορα νὰ τὸ κρατήσῃ. "Αλλ' ήταν ἀργά. Τὸ κεραμίδιο ἐπεισεὶς καὶ θυματισθηκε μὲ τοὺς κρότους στὴν αὐλὴ τοῦ μπάρμπα Λεζάρ.

— Οι σύντροφοί μας, ἔλεγε ό ρήτωρ, ποὺ ἐργάζονται στὴ Μεσομβρία, μὲ πληροφορεῖν ὅτι ή δουλειὲς πηγαίνουν καλά. Κατώρθωσαν ν' ἀρτάξουν δύο αὐτοκίνητα ποὺ ἔχουν μεγάλη ταχύτητα καὶ εἶναι πολύτιμα ὄργανα γιὰ αὐτούς. Ή λεία τους εἶναι ἐν ἀσφαλείᾳ. Θὰ μᾶς τὴν φέρουν, δοτανή ἐγκατάστασις ποὺ αὖτε εἶπα πρὸς ὅλην τὴν τελείωση. Τὸ φορτία μους μέσα σ' αὐτὸν ἀφήρησαν καὶ ἐσύρθη μὲ τοὺς κόμπους, ποὺ θὰ τὸν βοηθοῦσε νὰ εγκανεύῃ στὸ σπίτι μας, κι ὅπτας γκρεμίστηκε κατὼν ἡ ἔρημη οὐλιά, μού θέλωσαν τὰ μάτια μου σαν εἰδα μέσα στὰ γεμισματά καὶ τὰ στρωμάτα τοῦ χελιδόνιου. τὸ μαρτίσιο τῆς ἀδελφῆς σου. Τὸ πῆρα στὸ χέρι μου, τὸ φίλησα καὶ σωράσηκα τὴν ἀναβούσι του.

— Αὔτως δύο πυροβολισμοὶ ἀντήχησαν. Καὶ ό Ερβελιν σὰν ἔνας σωρὸς κατέπεσε πίσω ἀπὸ τὴν καπνοδόχο. "Ενας κρότος ὑπόκινασε τὸν πιάνευσα στὴν αὐλὴ τοῦ γειτονικοῦ σπιτιού τοῦ μπάρμπα Λεζάρ.

— Καὶ τὸν δέ τὸ στρήψωμε γρήγορα, εἶπε ό Ηλόκ. Επλήρωσε τὴν περιέργειά του. "Ανέρη ἔνας ποὺ δὲ θὰ μᾶς κατασκοπεύσεις πιὰ τὴ νύκτα. Ας τὸν αφίσωμε εἶπε πρὸς βρήσκεται. "Αλλοι θὰ τὸν σηκώσουν αὐτὸς. Κ' δύως πρέπει γὰ μάθωμε ποὺς ήταν αὐτὸς ὁ περιέργος.

(Επειτα οντέχει) ΜΑΡΙΑ ΘΑΛΕΡΟΥ

ΑΠ' ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΟΥ ΧΡΟΝΙΑ

ΤΟ ΜΑΡΤΙΤΣΙ

(Συνέχεια καὶ τέλος ίδε σελίδα 144)

Δέν ήταν αὐτὴ ποὺ πιάνουσαν πολλές φορὲς τὰ δύο τους καὶ συνεργάζονταν; Αὐτὸς λαλούσες ἀπ' έξω στὴ σιδεριά κι αὐτὴ ἀπὲ μέσα τὸ σκάνικες καὶ κελαδούσε στὸν αὐτό, κακή μέρα μου, μὲ τὴν κρουσταλένια, φωνήσα της ποῦ δὲν τὴν ξεγέριζες ἀπ' τὴ στέγη. Προσπάθησε γρήγορα νὰ τὸ κρατήσῃ. "Αλλ' ήταν ἀργά. Τὸ κεραμίδιο ἐπεισεὶς καὶ θυματισθηκε μὲ τοὺς κρότους τοῦ μπάρμπα Λεζάρ.

— Θελεῖς νὰ μὲ πειράζει

